

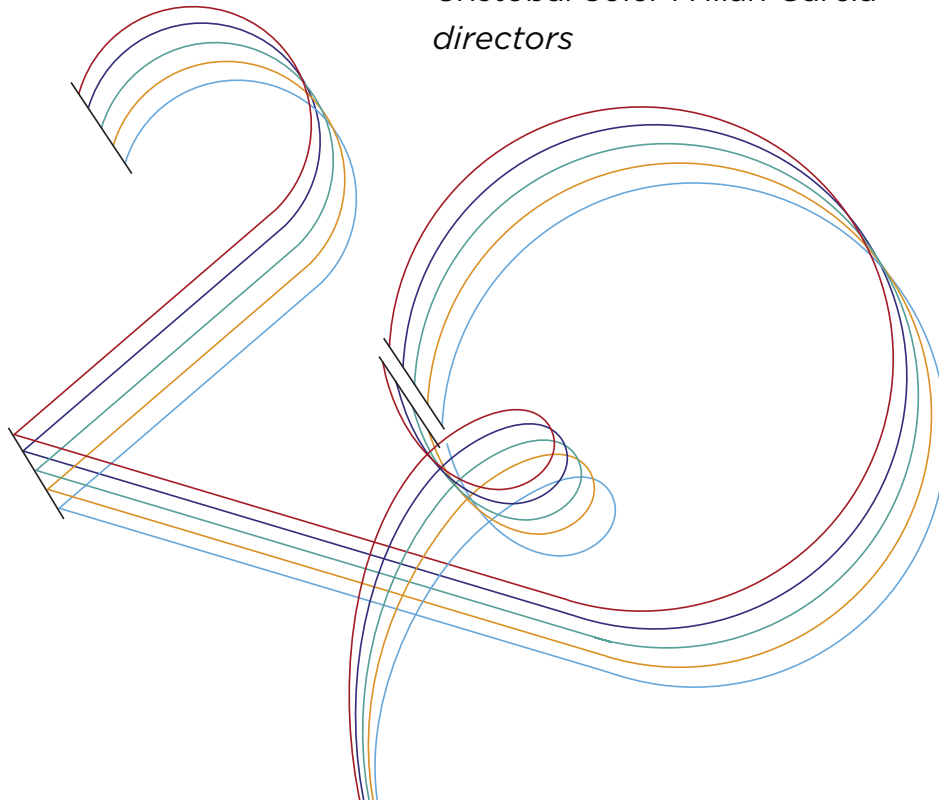
CONCERT
D'OBERTURA
DEL CURS
ACADÈMIC
2015-2016

20è ANIVERSARI
ORQUESTRA
FILHARMÒNICA
DE LA UNIVERSITAT
DE VALÈNCIA

Cristóbal Soler i Hilari Garcia
directors

David López, *flauta*
Pau Rodríguez, *oboè*
Eduardo Raimundo, *clarinet*
Àlber Català, *fagot*
Jesús Sánchez, *trompa*
Carlos Megías, *trompeta*
Emili Bayarri, *trombó*
Francisco Inglés, *timbals*

Dijous
15 d'octubre 2015
20:00 hores
Sala Iturbi
Palau de la Música
de València

PALAU DE LA MÚSICA
I CONGRESSOS DE VALÈNCIA
AJUNTAMENT DE VALÈNCIA

VNIVERSITAT
DE VALÈNCIA

Amb aquest concert donem la benvinguda al nou curs acadèmic 2015-2016 al llarg del qual celebrem el vintè aniversari de l'Orquestra Filharmònica de la Universitat de València.

Ja han passat vint anys, però sembla que fou ahir quan un grup d'estudiants, dirigits per Cristóbal Soler, ens van oferir el primer concert. Des d'aleshores ençà s'han realitzat més de dos-cents concerts, hi ha hagut premis internacionals i enregistraments. En definitiva, s'ha teixit una llarga relació de passió i amor amb la música que s'ha consolidat gràcies a un treball constant i fructífer.

Al llarg d'aquests anys, l'Orquestra ha interpretat més de dues-centes cinquanta obres del gran repertori simfònic universal, amb una dedicació especial a la música valenciana que es manifesta en la recuperació de diverses partitures històriques i en l'estrena de peces de compositors valencians contemporanis. Tot plegat l'ha conduït a l'assoliment de grans reptes musicals que ha superat amb escreix i ha establert amb el conjunt de la comunitat universitària uns forts lligams comunicatius i afectius.

Ara és moment de celebrar-ne l'aniversari i els èxits obtinguts, i de donar les gràcies als més de mil músics que al llarg dels anys han integrat l'Orquestra, als seus directors musicals, Cristóbal Soler i Hilari Garcia, i també a totes les persones que li han donat el suport de producció necessari per a dur endavant la seua activitat.

La il·lusió, la dedicació musical i la joventut dels seus músics són trets característics d'una Orquestra que s'ha convertit en un referent musical en els àmbits formatiu i de difusió de la cultura musical valenciana.

Amb la celebració de la nostra trajectòria i el treball present, pensem també en el futur. La nostra OFUV és i serà un espai vibrant per a la pràctica musical en els propers anys, i al mateix temps un àmbit de relació social i de creixement personal.

Per molts anys!

Esteban Morcillo Sánchez
Rector de la Universitat de València

I

Marxa burlesca

Manuel Palau
(1893-1967)

Concert per a set instruments de vent, timbals i cordes

Frank Martin
(1890-1974)

- I *Allegro*
- II *Adagietto*
- III *Allegro vivace*

David López, *flauta*
Pau Rodríguez, *oboè*
Eduardo Raimundo, *clarinet*
Àlber Català, *fagot*
Jesús Sánchez, *trompa*
Carlos Megías, *trompeta*
Emili Bayarri, *trombó*
Francisco Inglés, *timbals*

Cristóbal Soler, *director*

II

Simfonia núm. 5 en re menor, opus 47

Dmitri Xostakóvitx
(1906-1975)

- I *Moderato*
- II *Allegretto*
- III *Largo*
- IV *Allegro non troppo*

Hilari Garcia, *director*

L'Orquestra Filharmònica de la Universitat de València: vint anys fent ordinari l'extraordinari.

El plantejament inicial d'aquest concert de l'Orquestra Filharmònica de la Universitat de València (OFUV) es pot qualificar com un esdeveniment extraordinari. I, en efecte, diverses raons justifiquen aquest adjectiu.

D'una banda, se celebren els vint anys d'existència d'una orquestra de tipus formatiu, constituïda per estudiants que canvien cada curs. Al costat d'això, es tracta d'una agrupació que, al llarg d'aquestes dècades, ha destacat per damunt d'agrupacions semblants. El seu currículum mostra els premis obtinguts i els auditoris en què s'ha presentat. Aquest aspecte es combina amb l'elecció d'un interessant repertori que es comentarà posteriorment.

Seguint amb el qualificatiu d'extraordinari per a aquest concert, s'ha d'esmentar la participació dels dos directors que ha tingut l'OFUV. En la primera part, Cristóbal Soler, el mestre fundador de l'Orquestra i, després del descans, Hilari García, que manté una trajectòria ascendent en l'evolució de l'OFUV. Finalment, resulta extraordinària la intervenció, al costat dels components actuals, d'un bon nombre d'antics instrumentistes de l'Orquestra. Molts d'ells han esdevinguts intèrprets professionals (en agrupacions nacionals i estrangeres) i docents a centres d'ensenyament musical especialitzats.

Tot i amb això, quan s'observa el programa proposat, apareix un criteri de programació que s'ha mantingut al llarg d'aquestes dues dècades. Aquest criteri, al seu torn, es divideix en tres línies de treball.

En la primera d'aquestes línies, l'Orquestra ha seguit un dels principis estatutaris de la Universitat de València: la difusió del nostre patrimoni cultural, en aquest cas, musical. En aquesta direcció, l'OFUV ha encarregat estrenes a compositors valencians actuals com Carles Santos, José Antonio Orts o Francisco Coll, antic component de l'OFUV que, malgrat la seua joventut, ha estrenat a Londres, Los Àngeles i Àmsterdam. A més, l'Orquestra ha recuperat obres desconegudes d'autors valencians. Aquest és el cas de peces de compositors del classicisme com Vicent Martín i Soler (*Il burbero di buon cuore*) o creadors del segle XIX com Josep Melcior Gomis (*Le revenant*) i Salvador Giner, del qual es va interpretar un concert monogràfic amb estrenes contemporànies.

És en aquest context que s'ha d'emmarcar la *Marxa burlesca*, potser la peça orquestral més coneguda de Manuel Palau, un dels compositors valencians més importants de la primera meitat del segle XX. Estrenada originalment com a peça per a conjunt de saxofons el 1936, Palau en va crear aquell mateix any la versió orquestral. Malgrat la seua brevetat, constitueix tota una demostració de saviesa quant a l'orquestració i, sobretot, a l'hora d'aconseguir un efecte adequat en el públic.

La peça del suís Frank Martin, estrenada el 1949, il·lustra una doble via en la segona línia de treball de l'OFUV. D'una banda, la programació de peces concertants ha permès escoltar components destacats de l'agrupació que, posteriorment, han passat a treballar en orquestres i bandes professionals. Precisament, Martin va compondre bastants peces adscrites al gènere concertant, en el qual ha obtingut les seues obres més reconegudes. La peça que inclou el programa demana la intervenció de diversos solistes i aquesta circumstància, com s'ha comentat fa poc, dóna peu a la participació d'antics intèrprets de l'OFUV que desenvolupen en l'actualitat una trajectòria professional, la qual cosa mostra l'efectivitat d'aquesta via. D'altra banda, el *Concert per a set instruments de vent, timbals i cordes* exemplifica una segona via: presentar peces infreqüents a les nostres sales de concerts. Ací es pot citar l'estrena a València d'una obra com *Éclairs sur l'au-delà...* d'Olivier Messiaen.

La tercera obra del programa, la *Simfonia núm. 5, op. 47*, de Dmitri Xostakóvitx, mostra la tercera línia de treball de l'OFUV: la interpretació d'obres fonamentals del repertori orquestral que, a causa de la seua exigència tècnica i la seua dificultat artística, constitueixen una pedra de toc per a qualsevol orquestra professional. Amb això, s'aconsegueix un doble objectiu. D'una banda, la preparació d'aquestes peces comporta un programa formatiu previ de gran intensitat. D'una altra banda, aquestes obres marquen un nivell en la progressió artística de l'agrupació. Com a exemples d'aquesta via es poden citar la *Simfonia núm. 4*, de Johannes Brahms, la *Simfonia núm. 1*, de Gustav Mahler, o *La consagració de la primavera*, d'Igor Stravinski.

A aquest grup s'uneix avui la *Simfonia núm. 5*, estrenada el 1937, peça citada habitualment com a exemple de la relació entre política i creació musical. La va compondre Xostakóvitx amb una motivació molt clara: reconciliar-se amb la jerarquia cultural estalinista que, un any abans, l'havia acusat de "desviacionista" a causa de la seua òpera *Lady Macbeth del districte de Mzensk*. Davant les greus conseqüències que podia comportar-li aquesta acusació, el compositor va tenir clara la necessitat de plantejar una peça al gust d'aquesta jerarquia.

Quan s'escolta l'espectacularitat del quart moviment (especialment l'inici i, sobretot, el final), s'entén la satisfacció de les autoritats i la posterior rehabilitació del compositor. Tanmateix, no sembla que s'adonaren de la càrrega irònica continguda en el segon moviment. Es tracta d'un pseudovals en què Xostakóvitx reflecteix alguns dels trets expressius més personals de les seues simfonies i que, a més, podem trobar, en major o menor mesura, en els altres moviments de la peça.

Hi destaca l'alternança entre un ampli bloc orquestral (una o dues famílies instrumentals completes simultàniament) amb un fragment solista, a càrrec habitualment d'un instrument de vent-fusta. El tret anterior es complementa amb una cerca contínua del contrast. Per exemple, la successió de fragments de marcat caràcter rítmic i d'altres de clara evolució melòdica. Una cosa semblant passa amb la dinàmica, en oposar extenses frases d'intensitat forta amb fragments d'intensitat feble. Aquestes característiques suposen una gran exigència tècnica i, per tant, constitueixen un exercici formatiu de primer ordre a l'hora de la seua preparació. En resum, ens trobem amb molt més que una obra de caràcter polític. Es tracta d'una peça de gran envergadura orquestral que, a més, ens "retrata" simfònicament el seu autor.

En definitiva, mantenir aquestes línies de treball durant vint anys, i d'una manera habitual, "ordinària" en podríem dir, en una orquestra formativa constitueix, si hi reflexionem, l'autèntic esdeveniment extraordinari que il·lustra aquest concert.

Aquesta trajectòria de dues dècades ha estat possible gràcies al treball i a la il·lusió dels dos directors, al suport continuat dels successius equips rectorals, a la professionalitat de l'equip de gestió i a l'impuls de l'Aula de Música de la Universitat de València. Finalment, però no menys important, s'ha de citar els centenars d'intèrprets que han passat per l'Orquestra. Gràcies a la seua dedicació, la comunitat universitària i, per extensió, la societat valenciana, ha pogut gaudir de vint anys de bona música. Que l'aniversari que hui se celebra ens servisca per valorar el treball realitzat i per donar suport als projectes futurs.

Vicente Galbis López
Universitat de València

David López, *flauta*

Nascut a Cullera. Durant la seua etapa formativa fou membre de l'Orquestra Filharmònica de la Universitat de València. Ha col·laborat amb diverses agrupacions musicals com: Orquestra Filarmónica de Madrid, Orquestra Sinfónica de RTVE, Orquestra Simfònica del Mediterrani, Orquestra Nacional de España, Orquestra Clàssica de València, Orquestra Filarmonía de España, Orquestra de València, Orquestra de Extremadura, Orquestra de Cambra Joaquim Rodrigo, Collegium Instrumentale, etc. Com a solista ha interpretat obres de Bach, Mozart, Doppler, etc.

Ha estat membre de diversos grups de cambra com: Quintet de vent Mediterrània, Grup de vent Gounod, Ensemble de vents de l'OSRM, Quintet de vent de l'OFUV, Trio Broskil, Ensemble Conclave, La Stravaganza Consort, Duo gratia artis, etc. Des de l'any 2003 és professor de l'Orquestra Sinfónica de la Región de Murcia.

Pau Rodríguez, *oboè*

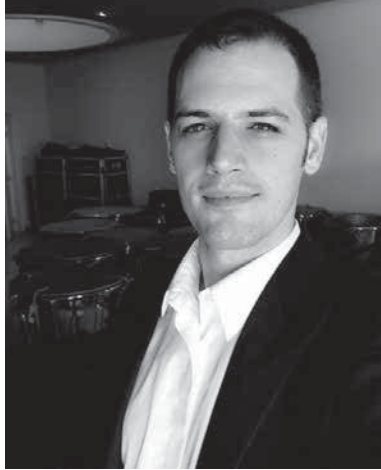
Va estudiar amb Vicent Llimerà al Conservatori de València i després amb Hansjörg Schellenberger a l'Escuela Superior de Música Reina Sofía a Madrid. Durant la seua etapa de formació va ser membre de l'Orquestra Filharmònica de la Universitat de València i de la JONDE. Des de 2002 és primer oboè de l'Orquestra de Córdoba, tasca que compagina amb actuacions com a solista i una intensa activitat com a intèrpret de música de cambra: pertany a diverses formacions entre les quals destaca el quintet de vent Ethos.

Eduardo Raimundo, *clarinet*

L'estudi del clarinet baix i clarinet històric han consolidat Eduardo Raimundo com un intèrpret flexible i polifacètic. Actualment ocupa la plaça de clarinet baix de l'Orquestra Nacional de España, feina que compagina amb una intensa activitat amb concerts de música de cambra. És fundador del Trio Musicalis i membre del quartet de clarinets Quatre Vents, grups amb els quals ha estat guardonat en 5 concursos internacionals.

En l'àmbit orquestral, va ser clarinet baix de l'Orquestra Sinfónica de Madrid de 2002 a 2006 i ha col·laborat amb les orquestres Friburguer Barockorchester, Orquestra de la Comunitat Valenciana, Orquestra de València, Orquestra de RTVE, Spira Mirabilis, Orquestra de Cadaquès, Orquestra de les Illes Balears, Orquestra de Córdoba, Orquestra Andrés Segovia, Orquestra Verum, etc. Entre els propers projectes destaca l'estrena de dos concerts per a clarinet baix i orquestra que li han dedicat els compositors José Luis Greco i Ramon Paus.

Àlber Català, *fagot*

Va nèixer a la Pobla Llarga, on comença els estudis de fagot amb Joaquim Vidal. Estudia al Conservatori Joaquim Rodrigo de València amb Julio Pallás, on finalitza la carrera amb el premi extraordinari. Continua a l'Escuela Reina Sofía a Madrid, amb Klaus Thunemann i Francisco Alonso. Ha fet cursos amb fagotistes com Salvador Sanchis, Gustavo Núñez, Dag Jensen, Sergio Azzolini o Stefan Schweigert. Ha col·laborat amb orquestres com la RTVE, la Comunitat Valenciana - Les Arts, o la West-Eastern Divan. Des de 2011 és fagotista a l'Orquesta Sinfónica de Madrid.

Jesús Sánchez, *trompa*

Nascut a Siete Aguas (València), realitzà els estudis a València i Pamplona, on els finalitzà i va rebre el premi de fi de grau per unanimitat. Ha estat trompa solista de l'Orquesta Filharmònica de la Universitat de València, Jove Orquestra de la Generalitat Valenciana, Orquesta Ciudad de Granada, Orquesta Sinfónica Ciudad de Oviedo, Orquesta Sinfónica de Castilla y León i Orquesta de la Comunidad de Madrid.

Ha treballat sota la direcció musical de L. Maazel, R. Chailly, V. Jurowsky, Z. Mehta, G.A. Nosseda, G. Pêtre, J. Mena, C. Hogwood, C. Soler, J. Pons, etc. Des de 2006 és ajuda de trompa solista de l'Orquestra de la Comunitat Valenciana.

Carlos Megías, *trompeta*

Natural d'Almansa (Albacete). Va obtenir el títol de professor de trompeta al Conservatori Superior de Música de València amb el professor José María Ortí. Cal destacar, durant el seu període de formació, la participació en diverses orquestres joves (OFUV, JONC, JONDE i JMWO).

Actualment, combina la feina com a trompeta solista de l'Orquestra Simfònica del Vallès amb la tasca docent a l'Escola Municipal de Música de Puig-reig. A més, col·labora amb altres orquestres i grups instrumentals, entre els quals destaquen l'Orquesta Nacional de España, l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu i el Grup Instrumental BCN 216, especialitzat en música contemporània.

Emili Bayarri, *trombó*

Inicià els estudis musicals al Centre Estudi Musical d'Almàssera, i els finalitzà el 2001 al Conservatori Superior de Música Joaquim Rodrigo de València. Realitzà cursos de perfeccionament amb Carlos Gil, Inda Bonet, Gilles Millière i Michel Becquet entre altres. Formà part de l'Orquestra Filharmònica de la Universitat de València des del 1999 fins a 2002.

Ha col·laborat amb orquestres com Real Filharmonía de Galicia, Orquestra del Gran Teatre del Liceu, Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC) etc. Des de 2002 és solista de trombó a la Banda Municipal de Barcelona.

Francisco Inglés, *timbals*

Naix a Benissanó l'any 1980. Realitzà els estudis de percussió al CIM de la Unió Musical de Lliria, Conservatori Professional de Riba-roja de Túria, Conservatori Superior de València i Musikene (Centre Superior de Música del País Basc). Fou membre de l'Orquestra Filharmònica de la Universitat de València, Joven Orquesta Nacional de España i Gustav Mahler Jugendorchester.

Ha col·laborat amb les orquestres professionals: Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), Orquestra Simfònica d'Euskadi, Orquestra Simfònica de Bilbao, Orquesta Sinfónica de Navarra, Orquestra de València, Orquestra de Cambra de Ginebra, etc. Ha actuat com a solista amb Perkumania Ensemble, Perkustra Ensemble i Opus III Ensemble. El 2011 estrenà el concert per a marimba *Balan Fo* de Vicente Ortiz Gimeno. Des de 2006 és solista de percussió de l'Orquestra de la Comunitat Valenciana i des de 2011 professor de repertori orquestral al CSMA (Centro Superior de Música de Aragón).

Orquestra Filharmònica de la Universitat de València

L'Orquestra Filharmònica de la Universitat de València (OFUV) fou creada l'any 1995 per a donar resposta i cohesió a les diverses ofertes d'agrupacions instrumentals formades per estudiants. Té una plantilla de 80 joves músics, majoritàriament universitaris, l'edat mitjana dels quals és de 20 anys. La seua finalitat és proporcionar-los una formació d'alta qualitat en interpretació orquestral, amb professorat especialitzat per a cada una de les famílies instrumentals. Des que es va fundar fins a l'any 2010 va estar dirigida per Cristóbal Soler i des de 2011 n'és el director titular Hilari Garcia.

Al llarg dels vint anys d'història, han passat per l'OFUV prop d'un miler de joves músics, molts dels quals a hores d'ara desenvolupen la seua activitat interpretativa en orquestres espanyoles i europees o exerceixen la docència en diferents conservatoris professionals i superiors. Així mateix, ha participat en un gran nombre de produccions de caràcter variat, com ara l'estrena de la cantata *L'adéu de Lucrecia Borja* (2001) de Carles Santos, la recuperació de l'òpera de J. Melchor Gomis *Le Revenant* (2003), l'estrena a Espanya d'*Éclairs sur l'au-delà* d'Olivier Messiaen (2006) o el ballet *Le sacre du printemps* d'Igor Stravinski (2013).

Entre els directors de renom que han actuat amb l'OFUV es troben José Collado, Laszlo Heltay, Carlos Riazuelo, Carles Santos, Juan Luis Martínez i José M. Rodilla. També han estat abundants els solistes de prestigi que hi han col·laborat: Montserrat Caballé, Stephan Schilli, Luis Michal, Marta Carfi, Michele Marasco, Duncan Guifford, Maria del Mar Bonet, etc.

L'OFUV actua regularment al Palau de la Música de València i a l'Auditori de Saragossa i ha efectuat nombrosos concerts en diverses sales de concert d'Espanya i Europa com el Palau de les Arts Reina Sofia de València, l'Auditori de Barcelona, l'Auditori de Lleó, l'Academia Philharmonicorum de Liubliana, l'Austria Center Vienna o el Mozarteum de Salzburg. A més, ha dut a terme algunes gires nacionals i internacionals: en 1997 va intervenir en el Festival Internacional de Música Universitària (FIMU) que va tenir lloc a Belfort (França), en 1998 va participar en la XXVII edició del Concurs Internacional de Joves Orquestres realitzat a Viena (Àustria), on va obtenir el primer premi en la categoria d'orquestres simfòniques, i en 2002 va actuar en diferents ciutats d'Àustria i Eslovènia.

El seu repertori inclou obres que van des del Barroc fins a l'actualitat, passant pel gran repertori simfònic clàssic i romàntic i per les peces musicals més representatives del segle XX. En aquest camp, l'OFUV dedica una especial atenció als compositors valencians des de dues perspectives: la recuperació del patrimoni musical valencià (Martín i Soler, Gomis, Giner, Esplà...) i l'estrena d'obres d'autors contemporanis (Orts, Santos, Roncero, Coll, Fayos...). Una mostra d'aquesta dedicació es troba en la seua discografia, d'entre la qual destaquen els enregistraments *Cinc segles de música valenciana* (1999), *L'adéu de Lucrecia Borja* (2001) i *Giner infreqüent* (2009).

L'OFUV és membre de l'Associació Espanyola de Joves Orquestres (AEJO) i de la Xarxa Europea d'Orquestres Universitàries (ENUO). A més, el Taller de Lutheria Sergi Martí hi col·labora en el manteniment i la cura dels seus instruments de corda. Les activitats de l'OFUV es realitzen amb el patrocini del Patronat d'Activitats Musicals de la Fundació General de la Universitat de València i del Santander.

Cristóbal Soler
director

Director musical del Teatro Lírico Nacional de la Zarzuela
Director associat i principal convidat de l'Orquesta Sinfónica de Navarra

---

Considerat com un dels directores més importants de la seua generació, la seua trajectòria en constant i reeixit ascens, tant en el camp simfònic com en el gènere líric, està forjada per un extens repertori en els teatres més importants d'Espanya, dirigint produccions com ara *El Gato Montés* ("Premio Lírico Teatro Campoamor" a la producció lírica espanyola 2013); o *Los Diamantes de la Corona* (nominada als "International Opera Awards 2015"); i òperes com ara *Don Giovanni*, *Le nozze di Figaro*, *Così fan tutte*, *La traviata*, *Rigoletto*, *L'elisir d'amore*, *Don Pasquale*, *La sonnambula*, *Carmen*, *Le roi d'Ys*, *Mireille*, *La grande-duchesse de Gérolstein*, *Werther*, *Aïda*, etc.

Ha col·laborat amb grans directors d'escena: Graham Vick, Pier Luigi Pizzi, José Carlos Plaza, Emilio Sagi, Paco Mir, etc, en successives temporades del Teatro de la Zarzuela de Madrid; Teatro Maestranza de Sevilla; Teatro Campoamor d'Oviedo; Festival de la Corunya; Teatre d'Òpera de São Carlos de Lisboa, etc., amb un ampli catàleg de sarsueles: *El barberillo de Lavapiés*; *Pan y toros*; *Alma de Dios*; *El trust de los tenorios*; *Los claveles*; *La reina mora*; *Doña Francisquita*; *Luisa Fernanda*; *La Generala*; *La Revoltosa*; *La Verbena de la Paloma*; *Agua, azucarillos y aguardiente*; *El año pasado por agua*; *Los descamisados*; *Marina*; *El Dominó azul*; *La Dogaresa*; *La Gran Vía*; etc. Amb crítiques excel·lents que destaquen el seu carisma i profunditat interpretativa, a més d'una precisa i consolidada tècnica de direcció. Ha posat un interès especial en la recuperació del patrimoni líric menys sovintejat, dirigint estrenes mundials en època moderna d'òperes com ara *Le revenant* i *Le diable à Séville*, de J. M. Gomis; *Il burbero di buon cuore*, de V. Martín i Soler; *Los amores de la Inés*, de Falla; o *L'indovina*, de S. Giner.

Cristóbal Soler, nascut a Alcàsser (València), inicia els estudis de direcció d'orquestra amb el seu mestre i mentor, José M. Cervera Collado, amb qui va col·laborar com a director assistent en nombroses produccions de teatres com el Gran Teatre Liceu de Barcelona; Teatro de la Zarzuela; o l'Òpera de Karlsruhe.

Després d'acabar els estudis superiors de composició i direcció d'orquestra, cursa el màster en Direcció d'Orquestra a la Universitat de Múnic, on obté en tots dos casos les màximes qualificacions. Ha estat director artístic musical i fundador de l'Orquestra Filharmònica de la Universitat de València (1995-2010), amb la qual va aconseguir el 1r premi del Concurs Internacional de Joves Orquestres Simfòniques, celebrat a Viena el 1998.

Després de rebre una invitació oficial de Reiner Bischof, secretari general de la Wiener Symphoniker, es trasllada a viure a Viena com a assistent per dues temporades, on té l'oportunitat excepcional de conèixer al detall el mestratge de grans directors com ara Wolfgang Sawallisch, George Prêtre, Vladimir Fedoseyev o Mariss Jansons, entre d'altres.

Posteriorment coneix Nikolaus Harnoncourt i és convidat personalment a assistir als seus assajos durant la temporada 2003-2004, a Viena, Graz, Berlín i Zuric. Durant aquest període, a més de cuidar la seua formació integral a l'Europa Central, comença a consolidar-se la seua figura com a director d'orquestra a Espanya, on dirigeix algunes de les orquestres més representatives: Orquesta de Radiotelevisión Española; Orquesta de València; Orquesta Sinfónica de Galicia; Orquesta de la Comunidad de Madrid; OBC Nacional de Catalunya; Orquesta Sinfónica de Bilbao; Real Orquesta Sinfónica de Sevilla i Sinfónica de Castilla y León, entre d'altres; en auditoris i sales de concert com ara el Palau de la Música de València, Auditorio Nacional de Madrid, Palau de la Música de Catalunya, Auditorio Baluarte de Pamplona.

A escala internacional, cal destacar els diferents concerts amb l'Orquestra de Cambra de Lausanne en el cicle d'abonament de la Victoria Hall de Genève i la Salle Métropole de Lausanne. Així mateix, ha fet nombroses gires nacionals i internacionals, en què es des-

taca una gira per Àustria, a la sala Mozarteum, de Salzburg, i a l'Austria Center Vienna.

Ha enregistrat *Historia del soldado*, de Stravinsky; la *Guía de orquesta para jóvenes*, de Benjamin Britten; *Obertura 1997*, *Abu Simbel*, de Llopis; Música clàssica, de Chapí; Falla, Granados, Esplà, etc. Obres per a violí i orquestra de Sarasate. Pròximament iniciarà una col·laboració amb el segell Deutsche Grammophon: *La vida breve*, de Falla, i *El Huésped del Sevillano*, de J. Guerrero, entre els primers títols.

Actualment és president fundador d'AESDO, Asociación Española de Directores de Orquesta.

www.cristobalsoler.com

Hilari Garcia *director*

Naix a la Pobla Llarga en 1975. Compagina els estudis musicals de viola i piano amb els estudis de Filologia a la Universitat de València, on es llicencia amb premi extraordinari. Posteriorment ingressa, per oposició, en el cos de professors d'ensenyament secundari i batxillerat en l'especialitat de Llengua i literatura, cosa que el condueix, poc després, a treballar com a tècnic lingüístic en la Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana.

Prossegueix la seua dedicació musical en el camp de la composició amb els professors Javier Costa, César Cano i Emilio Calandín, i assisteix a diferents cursos relacionats amb aquesta disciplina impartits per Marian Didu i Rainer Bischof. Té compostes i editades obres per a cor i distintes formacions instrumentals, i ha guanyat diversos premis de composició de música coral com el «Matilde Salvador» o el «Ciutat de Reus.»

Inicia les seues activitats com a director d'orquestra amb el mestre Cristóbal Soler i l'Orquestra Filharmònica de la Universitat de València. Posteriorment obté el títol superior de Direcció d'orquestra, també amb premi extraordinari, al Conservatori Superior de Música «Joaquín Rodrigo», on estudia amb els mestres Manuel Galduf i Eduardo Cifre.

Entre els anys 2008 i 2009 amplia la seua formació musical a l'Haute École de Musique de Ginebra (Suïssa) i al seu Centre de Musique Ancienne (CMA). Durant la seua estada a Ginebra treballa amb els mestres Celso Antunes (Direcció de cor), Laurent Gay (Direcció d'orquestra), Nicolas Bacri (Composició i Orquestració) i Leonardo García Alarcón (Música antiga i barroca), alhora que assisteix a diferents classes magistrals de mestres prestigiosos com Simon Rattle, Jorma Panula, Marek Janowski o Charles Dutoit.

Ha sigut director assistent de la Jove Orquestra de la Generalitat Valenciana (JOGV) i de la Joven Orquesta Nacional de España (JONDE), i ha dirigit diverses orquestres nacionals i internacionals com l'Orquestra de València (OV), Joven Orquesta y Coro de Centroamérica (JOCCA), Palestine Youth Orchestra (PYO), Orquesta Sinfónica del Teatro Chapí de Villena, Orquesta Sinfónica de Albacete (OSA), Orchestre Symphonique HEM Genève, etc.

A hores d'ara pertany, també per oposició, al cos de professors de música i arts escèniques, en l'especialitat d'Orquestra i, des de 2011, és director titular de l'Orquestra Filharmònica de la Universitat de València.